

Uranov nad Topľou 12.3.2018

Milý neznámy priateľ,

Ako omylom zaslaný list (predstav si, grófka Belámyiová ma poslala ešte v roku 1812) Ťa chcem miločne pozdraviť.

Viem, nepoznáš ma ani ja Ťeba. Neviem, či si dievča či chlapec, alebo dokonca taká umelá vec, ktorá sa podobá človeku a veru nie aj rovnako myslieť. No chcem veriť, že si priateľ, ktorý ma nezahodí, ale dočíta do konca, lebo som si dovolil dopísať k tým starším riadkom ešte kopár postrehov, ktoré mi napadli, keď som sa tak dítal Vaším slovom. Možno budeš tiež trošku zvedavý na to, čo si myslím.

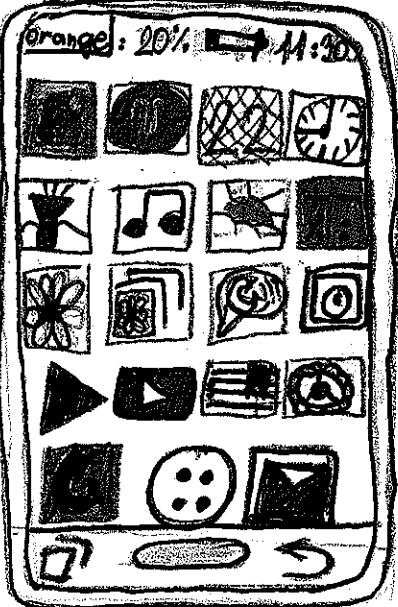
Tak ešte raz. V roku 1812 som ani neexistoval, že ma určene ruky nedovoli a šup, už som tu, vraj na Slovensku v marci 2018. Neverím vlastným riadkom, ale u Vás na dvore máse ešte sneh, v nábrade kvitnú snežienky a o jari ešte nechýrovať. Čo sa jej tento rok nechce? Vidím, že som v krajine, kde nie je žiadna vojna, ľudia tu nie sú hladní, majú otcov i mamy, bratov i sestry (aj keď sa mi vidí, že ich je akosi málo....) a bývajú v každých domoch. Niektorí poznám ešte zo svojich čias, ale márne som očakával hrady, rámkov a kaštiele, stretol som namiesto nich také veľké farebné škabule, ktoré mi trochu pripomínali mraveniská. Ale - ak sa Vám do. páči...

Predstav si, stihol som sa už pozerať do Vašich škôl. Ó, tak to je úplne iná vec! Všetci sa všelijakými a peknými slovami celý deň povedia, dokonca sa hrajú, smejú a výskajú! Yamosrujme, sú celkom inak oblečení, ale sa. Ten čas, čo potrebujem, už ho pokladám za normálne,

že sa niektoré veci menia.

Musím však povedať, že som aj veľmi potešený tým, že tu maximálne sú desiatky hladné, nebojujú s čítaním a písaním a meľoja sa vojakov. Aj to som vo svojej neraz stretol a dokonca aj v dnešnej dobe. Som skôr krošku šokovaný a vystrašený z toho, čo ty maximálne moderná technika. Všetky už nie sú len písané a tlačené, ale čítate ich z akýchsi tenkých škatuliek a som sa dá listovať takým zvláštnym spôsobom!

Jedna škatulka, ktorú držia každý deň úplne všetci v rukách (takmer stále), ma natolko zaujala, že som si ju všímal čo najpodrobnejšie a snažil som sa o nej zistiť všetko, čo sa dalo. Budem sa teraz vyjadrovať slovami, ktoré som si zapamätal: je to taký malý počítač. Pokážete si doň posťahovať rôzne aplikácie. Komunikujete ním (to je teda skutočne zvláštny spôsob!) počítate na ňom, hráte sa s ním, počúvate (dokonca krocknú hudbu), píše vám, keď si máte niečo zapamätat. Ani vám nahradza celú vašu klaviru! Nuž na toto by si moja grafika neverovala...

Ale teraz máme skvelú skúsenosť! To našej krajine je tak krásne! Veľa zelených miest, svieža voda, šum lístia, roňna kvetov, plaché i odvážne rvierata a hlavne ľudia ktorí sa o všetky veci, krásy starajú - aspoň sa tak zdá. Možno škoda, že tu nemáte more. Rád by som ešte niekedy uvidel delfína alebo veľrybu, ale zistil som, že do mi stačí povrieť sa nejakýmne chlapcovi cez plece do mobilu. Uvidím, čo budem chcieť...

Prepáč, asi veľmi škáccím a myšlienky na myšlienku, ale tých zážitkov mám za dvesto rokov naozaj veľa. Vidím, že mi už nestacia riadky na mojich roľných miestach, preto budem musieť skončiť. Ale chcel by som Ti, milý priateľ alebo priateľka, ešte povedať, že musíš byť veľmi vďačný a pokorný. Vieš, čo to je? Väčš si hoci len tých niekoľko samovrejnímych vecí, ktoré som tu u Vás stretol a videl. To je Tvoj domov a nie je určite ťažké bývať, že v ňom máš každý deň takmer všetko, čo by si potreboval a chcel, aby si bol spokojný. Bud' k svojim blízkym a veľa im dobrý, lebo ja som bol rovná napísaný v dobe, keď dospelí i deti žili úplne inak - a niektorí veľmi ťažko a bolesťou.

Ďakujem Ti, keď si si ma prečítal a dúfam, že splníš moje prianie. A nezabudni: buď vďačný a pokorný!
Gúčov

Ďam jedno Vám vyčítam: zabudli ste písať listy. A preto verím, že každý človek napíše vo svojom živote aspoň jeden list obycájne - len rukou, a poteší tým niekoho, kto ho podľa písma pozná a koho má rád. Vieš, aká je to pre list radosť? Urob mi láskavosť: dopíš do mňa zo- pät' riadkov. a potom ma pošli niekomu, koho poznáš a chceš, aby ma dostal. Klavne napíš poriadne adresu, aby som sa nezabudil alebo nezkončil nikde na zabudnutej pošte...

Už musím skutočne odísť zo svojich riadkov. Ďakujem Ti, keď si si ma prečítal a dúfam, že splníš moje prianie. A nezabudni: buď vďačný a pokorný!
Gúčov

Tvoj nedoručený list.